

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เหมือนสู้เสือด้วยกำปั้น

พระเราอยู่ในวัดนี้เท่าไร การภาวนาของพระก็ไม่ได้ย่อหย่อนไม่ได้อ่อนแอไหนเขต เราเขียนติดป้ายกันเอาไว้ ห้ามเข้า หมาเราก็ไปช่วยเป็นตำรวจ เจียดเจี้ยนนี้ไว้ ที่ห้ามเข้า ตรงไหนๆ มีป้ายห้ามเข้า หมาเราจะถือค้อนอย่างนี้ดี เพื่อให้พระท่านภาวนาสวดกๆ ในเขตนี้ห้ามไม่ให้ใครเข้าไป เขตห้ามเข้าๆ คือเขตภาวนาของพระจริงๆ เฉพาะเรื่องปัจจุบันคือตัวเราเอง เราได้เห็นคุณค่าของการภาวนา เพราะฉะนั้นเวลามาเป็นหัวหน้าหมู่คณะ จึงต้องเข้มงวดกวดขันและเข้มแข็งทางด้านภาวนา สอนเน้นหนักลงจุดนี้

จิตนี้เป็นตัวรอกอเวจี เมื่อไม่มีน้ำดับไฟคือการภาวนาหรือธรรมเข้าบังคับแล้ว มันจะยุ่งของมันตลอด ใจดวงนี้ไม่มีคำว่าอิมพอ มีแต่หิวโหยตลอด ใจดวงไหนหิวโหยหมด ต้องเอาน้ำดับไฟได้แก่ธรรม เวลาธรรมเข้าเป็นน้ำดับไฟแล้วสงบๆ พอใจสงบ จิตก็เริ่มสบาย สบายเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงขั้นฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัติของธรรม อันนี้ก็เป็นการบอกในตัวเองที่เป็นมา แต่ก่อนก็ไม่ได้คิด ทั้งกิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติ และธรรมทำงานฆ่ากิเลสบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติ

ทั้งสองนี้เราไม่ได้คิดแต่ก่อน ไม่ได้คิดเลย ทั้งๆ ที่มันเป็นอยู่หัวใจเรา เรื่องของกิเลสหมუნหัวใจเป็นตลอด แต่ว่าธรรมที่จะหมუნกิเลสไม่ได้คิด ทีนี้เวลาภาวนาเข้าไปๆ พอจิตสงบเข้าไปด้วยบทภาวนา คือเอาธรรมเข้าไปบังคับ ห้ามไม่ให้จิตทำงานอื่น คิดปรุงเรื่องอื่นเรื่องใด ห้ามหมด ให้เอางานของธรรม เช่นงานบริกรรมมีพุทธโธก็ได้ อัมโมสังโฆ แล้วแต่จะถนัดติดกับใจ

นี่งานของธรรมที่ทำงานบนหัวใจสัตว์ ทีนี้สงบเข้าไปๆ สติบังคับนะ สติต้องบังคับ เมื่อบีบบังคับไม่ให้นักิเลสเข้าไปทำงานบนหัวใจ มีแต่ธรรมทำงาน ก็สงบลงๆ จิตที่วุ่นวุ่นมั่ววุ่นทั้งวันทั้งคืน ดีไม่ตื่นนอนไม่หลับ ก็กลับตัวสงบได้ด้วยน้ำดับไฟคือธรรมภาวนาบริกรรม นี่ละธรรมคำภาวนานั้นเป็นบทธรรม ความคิดความปรุงของกิเลสเป็นเรื่องของกิเลส นี่เป็นเรื่องไฟเผาหัวใจ เรื่องธรรมเป็นคำบริกรรมนี้ ความระลึกถึงธรรมนี้เป็นน้ำดับไฟ ดับลงไปตรงนั้นๆ แล้วจิตก็สงบเย็น

การฝึกเบื้องต้นต้องเอาหนักนะ คือกิเลสมันรุนแรง รุนแรงมากเห็นประจักษ์เลย จนน้ำตาร่วงบนภูเขา เคยมาแล้วให้ฟังแล้วนี่ เป็นกับเราเองนะ คือสู้มันไม่ได้เลย ไม่มีทาง เหมือนเราสู้เสือด้วยกำปั้นนั่นละ เสือมันมีอะไร เล็บมันก็เป็นอาวุธ ตาก็เป็นอาวุธ เขี้ยวอะไรๆ ตัวของมัน ลวดลายของมันเป็นอาวุธทั้งหมด เราสู้มันด้วยกำปั้น สู้เสือด้วย

กำปั้น มีแต่มันจะหันหอมกระเทียม แล้วค่อยมาสู้เราเข้าใจใหม่ พอสู้เราเสร็จแล้ว ก็จัดขึ้นใส่หอมกระเทียมคลุกเคล้ากันกินเท่านั้นเอง นี่ละเรารู้กับกิเลสก็แบบเดียวกัน คือกิเลสนี้หันหอมหันกระเทียมรอเราแหละ กินๆ จนท้องจะแตก ไอ้เรายังยื่นหอมยื่นกระเทียมเข้าไปเรื่อยๆ

เห็นไหมกิเลสบนหัวใจสัตว์ แล้วเวลาเป็นอย่างนั้นมันทุกข์ไหม ทุกข์มากต่อมาก เราจึงว่าไม่มีศาสนาใดที่จะสอนเป็นน้ำดับไฟถูกต้องเหมือนพุทธศาสนา นี่พูดให้ชัดเจน เราได้ผ่านมาแล้วเต็มหัวใจ ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา เราเป็นเองนี่นะ โธ มันเคียดแค้นจริงๆ แต่ความเคียดแค้นอันนี้เป็นธรรม คือความเคียดแค้นให้สัตว์และบุคคลผู้ใดก็ตามเป็นบาปเป็นกรรม ก่อกรรมก่อเวรทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยต่อตัวเองอยู่ในหัวใจเรานี้เป็นธรรม นี่ละได้ถึงขีดน้ำตาร่วง ที่ได้ธรรมอันนี้ขึ้นมา

เราอยู่บนภูเขาสู้มันไม่ได้ ตั้งสติพับลัมทันทีๆ เลย นี่ละกระแสนของกิเลสมันรุนแรง ตั้งๆ ไม่อยู่สติ ตั้งพับลัมผล็อยๆ ตั้งเพื่อลัม ไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ นี่อำนาจของกระแสนของกิเลสมันรุนแรง เป็นแล้วในหัวใจเรา เราจึงได้น้ำตาร่วงบนภูเขา ทีนี้มันก็ขึ้นอันหนึ่งขึ้นมาซิ โห มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ นั่น มันเปล่งจริง ๆ ไม่ได้ออกพูด มันเป็นในจิต โห มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ มึงอยู่ในใจ โห มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา สู้มันสู้ไม่ได้นี่นะ

นี่ละเวลากำลังของธรรมไม่มี มีแต่กำลังของกิเลส พอตั้งสติพับลัมทันทีๆ จนถึงขนาดน้ำตาร่วงบนภูเขาแล้วก็เคียดแค้น ถึงออกกุมึงเขี้ยวนะ โอ้ มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ เอาละว่างั้นเลย อย่างไรก็ตามต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยละ นี่เป็นทิวิมานะ ความโกรธความแค้นเหล่านี้เป็นธรรมนะ มุมานะพิดกับกิเลสตั้งแต่น้ำตาร่วงมาจนกระทั่งถึงน้ำตาร่วงบทสุดท้าย ฆ่ากิเลสมันเสื่อลงไปบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์นี้ น้ำตาพุ่งเลย ลบล้างกันกับน้ำตาที่สู้กิเลสไม่ได้อยู่บนหลังเขา ถึงขนาดว่าหือ มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเธอ

เอาละยังงั้นมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย นั่นละเป็นมุมานะ ความเคียดแค้นให้กิเลสอยู่กับตัวเองเป็นธรรมนะ ตั้งแต่นั้นมันก็มุมานะ ชัดกันสุดท้ายก็ไปม้วนเสื่อกันลงที่วัดดอยธรรมเจดีย์ น้ำตาร่วงเหมือนกัน มันเกิดความสลดสังเวชอัศจรรย์ธรรม ธรรมพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ที่บำเพ็ญมาตั้งแต่ต้นถึงขณะนั้นแหละ พุทโธ อัมโม สังโฆ นี่ติดอยู่ในหัวใจ พอไปถึงนั้นแล้วพุทโธ อัมโม สังโฆ มาเป็นอันเดียวกัน พอผางขึ้นมาเท่านั้นจำหมดเลย โธ อย่างนี้เธอ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้ อย่างนี้ละหรือๆ มันเป็นอยู่ในหัวใจ ถ้ามพระพุทเจ้าหาอะไรที่นี้ มันย้านะ

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ อย่างนี้ละหรือ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ สงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ อ้อ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นั่น เป็นแล้วนั้นนั่น เป็นธรรมแท้แล้วแล้ว ไหลเข้าไปพุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นกิจกรรมลงแล้วไปสู่ธรรมอันเดียว นี่บทสุดท้ายน้ำตาร่วง ลบล้างกันกับน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาที่สู้กิเลสไม่ได้ ที่นี้น้ำตาร่วงด้วยความอัศจรรย์ด้วยความสลดสังเวชทุกสิ่งทุกอย่าง มัน เป็นความดีความชอบทั้งนั้น น้ำตานี้มีราคา น้ำตานี้เหลวไหลกล มลบล้างกันได้ตรงนั้นแหละ

พูดให้ฟังชัด ๆ บรรดาท่านทั้งหลายมาศึกษาอบรมเพื่ออรรถเพื่อธรรม เราแสดงธรรมเต็มหัวใจ ที่ได้พืดกับกิเลสมาจนน้ำตาร่วงเราก็ได้พูด หือ มึงเอาภูขนาดนี้เขี้ยวเหรอ มันเป็นอยู่ในใจนะ เอาละยังมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูได้อยู่มิได้อยู่นะ นั้นละมูมานะละนะ ชัดกันกับกิเลสจนกระทั่งกิเลสพังบนหลังเขาวัดตอธรรมเจดีย์ น้ำตาพั่งเหมือนกัน น้ำตาอันนี้ไปลบล้างน้ำตาร่วงบนภูเขา คราวนี้ก็น้ำตาร่วงบนภูเขาฟาดกิเลสขาดสะบั้น ธรรมอัศจรรย์ได้เกิดขึ้น พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันโดยหลักธรรมชาติแล้วที่นี้

หือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นั่นมัน เป็นแล้วนั้นนั่นนะ เราไปถามใคร ไม่ไปถามใครเลย อ้อ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้เป็นอันเดียวกันวางั้นเลย พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นแขนงๆ ของธรรม เสร็จแล้วก็ลงธัมโมอันเดียว นั่นละที่นี้น้ำตาร่วงด้วยความอัศจรรย์ลบล้างน้ำตาร่วงบนภูเขาที่สู้กิเลสไม่ได้ นี่น้ำตาร่วงด้วยกิเลสมันเสียให้เห็นประจักษ์ใจลบล้างกันได้ น้ำตาออกสองครั้ง ครั้งหนึ่งสู้กิเลสไม่ได้ ครั้งที่สองสุดท้ายนี้กิเลสพั่ง

น้ำตาร่วงบนภูเขาหลังวัดตอธรรมเจดีย์เราลืมเมื่อไร เพราะไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย มันเหมือนฟ้าดินถล่ม ร่างกายนี้ฟุ้งเลย มันเป็นของมันเอง อยู่ธรรมดาเรานี้มันติดของมันฟุ้งเลย เพราะความรุนแรงของกิเลสกับธรรมที่ขาดสะบั้นจากกัน รุนแรงขนาดนั้นละ แต่ว่าฟ้าดินถล่มนี้เราก็มองไปธรรมดา มันถล่มอยู่ในระหว่างจิตกับกายในชั้นนี้ละ มันรุนแรงมันฟุ้ง ร่างกายจนติดผิงเลยเขี้ยว มันรุนแรง ที่นี้มันก็กระเทือนเหมือนกับว่าฟ้าดินถล่ม มันรุนแรงของมันมากเหมือนกัน

นี่ละการปฏิบัติธรรมเห็นผลมาเป็นลำดับลำดับ สวากขาตธรรมเป็นอกาลิโก ให้ผลทุกเวลาของผู้บำเพ็ญ กิเลสก็เป็นอกาลิโกเหมือนกัน ให้ผลทุกเวลาของผู้วิ่งตามกิเลส เป็นทุกขัตตลอดไป ผู้บำเพ็ญธรรมก็เป็นสุขเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้นละ เอาจนถึงกิเลสขาดสะบั้นน้ำตาร่วงเหมือนหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม มันเป็นอยู่ในจิต ระหว่างกิเลสกับธรรมอยู่ในจิตอันเดียวกันขาดสะบั้นจากกันนี้ฟุ้งเลย รุนแรงมากสำหรับเรา เราพูดจริง ๆ ใคร

เป็นยังไงเราก็ไม่สนใจ มันเป็นที่เราเป็นที่ประจักษ์ทุกอย่าง สนุกปฏิริโก ชั้นสุดยอดชั้นสุดท้ายอยู่ที่นั่นแหละ ผางขึ้นนั่นละ สนุกปฏิริโก เห็นผลงานของตนว่าสมบูรณ์แบบเต็มที่แล้ว วุสิต พุทุมจริย การประพตติพรหมจรรย์ คือการฆ่ากิเลส ข้าศึกใหญ่โตที่สุดคือการฆ่ากิเลสนี้ได้สิ้นสุดลงไปแล้ว กิเลสมันสิ้นแล้ว

ตั้งแต่บัดนั้นมาก็ไม่เคยเห็นกิเลสตัวใดมาแสดงให้เห็น ว่า หือ ภูนี้กว่ามึงตายไป ตั้งแต่โน้นแล้วมึงโผล่หน้าขึ้นมาอยู่เธอ ให้ได้ต่อสู้กันอีก ไม่เคยมีเลย นั่นจึงเรียกว่า วุสิต พุทุมจริย พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว คือการประพตติปฏิบัติธรรมฆ่ากิเลสได้สิ้นสุดลงไปแล้ว เมื่อกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว งานทั้งหมดสิ้นสุดลงจุดนั้น ใช้งานนอกงานนอะไรนี้ไม่สำคัญ แต่งานฆ่ากิเลสเป็นงานสำคัญมาก

วันนี้ได้สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยให้ท่านทั้งหลายฟัง ถอดออกจากหัวใจมาสอนไม่ได้ไปลูบคลำเอาที่ไหน ถอดออกมาจากนี้เลย น้ำตาร่วงบนภูเขาสูกิเลสไม่ได้ก็ถอดออกมาจากนี้ น้ำตาร่วงบนภูเขาที่กิเลสพังก็ถอดออกมาจากหัวใจ นี่ละกำลังของธรรม ถ้าเอาอย่างรุนแรงกิเลสพัง

นี่ละการปฏิบัติธรรมที่ท่านว่า แต่ก่อนเราไม่ได้คิดว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัตติ ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต สัมผัสสัมพันธ์อะไรกิเลสจะออกทำงานทันทีตามธรรมชาติของมันมันก็คิดก็ปรุงเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น เป็นอัตโนมัตติตลอดเวลาในหัวใจสัตว์ นี่เราก็ไม่เคยคิด แต่เวลาธรรมได้เป็นอัตโนมัตติ ธรรมมีกำลังกล้าแล้วเป็นแบบเดียวกัน ธรรมแก่กิเลสอยู่ที่ไหนแก่ตลอด ยืน เดิน นั่ง นอน เว้นแต่หลับ บางทีกลางคืนนอนไม่หลับเลยมันพืดกัน เจ้าของนอนธรรมกับกิเลสพืดกันอยู่บนหัวใจไม่นอนนะ มันหมุนของมัน นอนมันก็ขัดกันอยู่ นั่งภาวนาก็รู้แล้วว่าขึ้นเวทีขัดกันอยู่ อยู่ อิริยาบถไหนขัดกันอยู่ สุดท้ายนอนไม่หลับตลอดรุ่งก็มี

กลางวันก็ยังไม่หลับ ต้องบังคับให้หลับด้วยพุทโธ นี่ก็สอนท่านทั้งหลายแล้ว เวลาอ่านาจของสติปัญญาที่เป็นอัตโนมัตติมันหมุนของมันแล้วนี้ไม่มีรอเลย อยู่ที่ไหนก็เป็นภาวนามยปัญญา สติปัญญาหมุนตัวเพื่อฆ่ากิเลส แม้ที่สุดฉันจึงหันนี้มันไม่ได้อยู่กับลิ้นกับปากนะ มันอยู่ลึกๆ อยู่ภายใน มันหมุนของมันอยู่ นี่ละความเพียรอัตโนมัตติ หรือสติปัญญาอัตโนมัตติ ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตติฆ่าอย่างนี้แหละ อยู่ที่ไหนฆ่าตลอดๆ

ถึงกาลเวลาธรรมะมีกำลังฆ่ากิเลสแล้วฆ่าตลอดเหมือนกัน จนกระทั่งกิเลสมันเล็กลงไปพริบหมด ที่นี้เรื่องสติปัญญามหาสติมหาปัญญาเป็นเครื่องมือทั้งนั้น พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วอันนี้เป็นอันว่าหมดปัญหาไปด้วยกัน ไม่ได้ว่าจะปล่อยจะวางละกำหนดในจิตไม่มี เป็นอันว่าหมดภาระไปเลย นั่นเสรีจลิน นี่ละฆ่ากิเลส จากนั้นแล้วก็แสนสบายอยู่บนหัวใจที่บริสุทธิ์สุดส่วนนั้นแหละ ในโลกนี้ไปหาความสุขที่ไหนไม่มี หา

ได้ที่จิต ความทุกข์ก็เหมือนกันโลกกว้างแสนกว้างมารวมอยู่ที่หัวใจสัตว์โลก ที่กิเลสมันสร้างพื้นสร้างไฟเผาอยู่ตลอดเวลา ทีนี้เวลาน้ำดับไฟฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วเป็นบรมสุขอยู่ในหัวใจมีตลอดเวลา ยืน เดิน นั่ง นอน ไม่กำหนดอิริยาบถเป็นธรรมชาติอยู่ อย่างนั้น เมื่อกิเลสสิ้นแล้วก็ เป็นบรมสุขตลอดเวลา ไม่มีอิริยาบถเลย ถึงนิพพานก็เป็นบรมสุขอยู่นั้น เรียกว่านิพพานเที่ยง

อย่างนั้นชื่การบำเพ็ญธรรม มาพูดป่าวๆ แปะๆ เฉยๆ เรียนมาจากคัมภีร์ใบลานเรียนไปเรียนมามันก็เป็นนอนแทะกระดาษอยู่บนคัมภีร์ เรียนแล้วเอาความจำมาเป็นสมบัติของตัวเอง เป็นได้ยังไงประสาความจำ ความจริงคือภาคปฏิบัติต่างหากผลเกิดขึ้นมาพอรู้ปึบๆ นี่เป็นของเราด้วยๆ ในขณะที่นั้นจากการปฏิบัติของเรา แต่ความจำจำมาเฉยๆ เพื่อเป็นปากเป็นทางในการปฏิบัติ ถ้าเอาความจำมาเป็นสมบัติตายทิ้งเปล่าๆ นั้นแหละ

ที่วิมานะกิเลสตัณหาจะกองอยู่กับผู้ที่เรียนสูงๆ เรียนมากๆ นั้นไม่ได้อยู่ที่ไหน เวลาธรรมฟาดขาดสะบั้นลงไปแล้วความเรียนสูงเรียนต่ำไม่มีปัญหาอะไร อันนี้จำครบไปหมดแล้ว ไม่ได้มีคำว่าสูงกว่าต่ำ ความพอดีบอดีแบบอัศจรรย์อยู่ที่หัวใจที่บริสุทธิ์แล้วทั้งหมด ลงที่จุดนี้แห่งเดียว ให้พากันจำเอา พูดไปพูดมาเหนื่อยแล้ว เอาเท่านั้นละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ